

SUZANNE
HAZENBERG

EET

Anthos|Amsterdam

†

Op de dag nadat hij Ozella om het leven had gebracht, stond Márek Borewicz tamelijk opgewekt op. Hij was wat moe maar voldaan, en hij moest geld scoren omdat hij zijn baan kwijt was. De meest voor de hand liggende optie was een auto openbreken voor een goede gps, of een paar portemonnees rollen, maar omdat dat vaker wel dan niet een hoop gezeik met de politie opleverde, besloot hij op zoek te gaan naar werk. Hij ging langs bij Janek Kowalski, die een illegaal klusbedrijf had en vaak mensen nodig had. Janek was hem nog wat schuldig, dus Márek kon nog dezelfde dag aan de slag. In Bussum werd een of andere rijkeluisvilla gerenoveerd en samen met drie andere Polen moest Márek daar het interieur opknappen. Hun busje moesten ze een paar straten verderop parkeren, want die rijke stinkers wilden natuurlijk voor hun burens niet weten dat ze een deel van het werk zwart lieten doen. Márek vond het allemaal best: als hij geen last van een ander had, had die ander geen last van hem.

Anouk Stuurman walgde van dikke, onverzorgde mensen. Eigenlijk was dat hetzelfde, dik en onverzorgd, net zoals zoet en ongezond synoniemen waren, en vet en vies. Corpulentie en vraatzucht waren symptomen van doorgeschoten welvaart, evenals verveling en funshoppen. Ze was ervan overtuigd dat dit haar eigen mening was, maar dat haar moeder vroeger geen mogelijkheid onbenut had gelaten om Anouk en haar broer te wijzen op menselijke onvolkomenheden, had daar ongetwijfeld toe bijgedragen.

Anouk schoof de syllabus *Strategisch beleid* van zich af en trok het schaalpje met biologisch geteelde avocado-notensalade naar zich toe, terwijl ze met afgrijzen staarde naar de wanstaltig dikke vrouw die zich vlak onder haar raam in een kleine Suzuki probeerde te persen, beladen met milieuonvriendelijke plastic tasjes vol troep van de Albert Cuypmarkt even verderop. Omdat het tafereel ten koste ging van haar eetlust, liet ze de luxaflex naar beneden zakken en draaide hem dicht. Geïrriteerd propte ze de ene hap na de andere in haar mond en slikte ze zonder te proeven door, terwijl ze zich ook daar weer aan ergerde. ‘Goed kauwen!’ hoorde ze haar moeder zeggen, of was het inmiddels haar eigen stem? En: ‘Let op je houding.’

Ze stond op, duwde met haar vingers twee lamellen uit elkaar en gluurde naar beneden. Alles was weer rustig voor de deur. Hoe leuk en gezellig de Pijp ook was, er liepen veel vreemde figuren rond. Anouk draaide de zonwering open en hees hem op. Licht en warmte stroomden binnen, over haar gezicht, over haar steile lange blonde haar, over de taupe muur met de open haard met daarboven een op plexiglas ge-

printe foto van de reis naar Rajasthan, die ze vorig jaar met Joost had gemaakt, en over het hoogpolige offwhite tapijt, niet van echte wol te onderscheiden. Ze nam weer plaats aan de zonovergoten designtafel waarop haar studieboeken lagen, rechtte haar rug en dwong zichzelf van de salade te genieten zoals anderen van een hamburger. En dat lukte. Zelfbeheersing was een grote deugd en het moest gezegd: Anouk beheerste zich als geen ander. Ze was volledig *in control* over haar leven en daar was ze trots op.

3

Het doden had Márek een enorme kick gegeven, een bevrediging dieper dan het meest intense orgasme. Eindelijk kwam de energie vrij die hij nodig had om zichzelf uit zijn lethargische staat te trekken. Hoewel hij óók geschrokken was van wat hij had aangericht en een deel van hem het weer ongedaan wilde maken, had de aanblik van het lijk hem met een intense tevredenheid, een gevoel van almacht, vervuld. Hij was nog minstens een uur naast het lichaam blijven zitten, verwonderd en opgewonden. Jammer dat het zo snel voorbij was geweest. Als hij het van tevoren had kunnen plannen, had hij er langer over gedaan haar te doden. Een gemiste kans.

Onder aan de lange steile trap stonden twee Chinezen. Het konden ook Japanners of Koreanen zijn. Ze keken kippig omhoog. Degene met de bril hield een plattegrond vast. Hij wees ernaar en zei: 'Please.'

'Around the corner,' riep Anouk naar beneden en ze wees naar links. Ze draaide zich om, liep het halletje in en trok de deur achter zich dicht. Via de keuken – om een slok water te nemen – liep ze terug naar de tafel en ze wilde juist verder gaan met het doornemen van haar aantekeningen bij de lesstof, toen ze gestommel in het trappenhuis hoorde en er op de bovendeur werd geklopt. Had ze de benedendeur maar niet geopend. Er moest snel een intercom komen. Toch liep ze terug naar de hal en deed open. De twee Aziaten glimlachten haar vriendelijk toe.

'Please,' zei de brildrager weer. Hij wees een straat op de kaart aan.

Anouk hoefde niet te kijken om te weten wat hij zocht: een of ander illegaal bordeel op de kade om de hoek, met hetzelfde huisnummer als zij had. Het gebeurde regelmatig dat verdwaalde hoerenlopers bij haar aanbelden omdat ze de straat en de kade door elkaar haalden. Meestal wees ze die mannen keurig de weg, maar in een opwelling stuurde ze deze de verkeerde kant op, naar een kade helemaal aan de andere kant van de Pijp, en zat nog vijf minuten na te gniffelen.

Lieve Angelito,

Vandaag word je vier. Vier alweer! Het is al bijna twee jaar geleden dat ik je achterliet bij oma. Weet je nog wie ik ben? Weet je nog wie mama Mercedes is?

Ik heb je niet zomaar verlaten. De vrouw die mij en zoveel andere meisjes mee naar Europa nam, had me een mooie toekomst beloofd. Werk. Fatsoenlijk werk, in een fabriek of in de huishouding. Ik vond het vreselijk dat ik jou niet kon meeneemen, maar ik zag voor me hoe ik mijn zusje Soledad zou kunnen redden met medicijnen, hoe ik jou na een paar jaar kon laten overkomen, hoe ik oma elke maand geld zou sturen, en hoe wij samen de tijd later zouden inhalen. En dat was het vreselijke offer om jou een poos niet te zien waard.

Maar de werkelijkheid bleek anders te zijn. Geen fatsoenlijk werk. Geen loon. Geen aardige mensen meer zodra ik mijn voet hier over de drempel zette. Ze houden me hier vast en dwingen me om... Daar ben je nog te klein voor, mannetje, om die nare dingen te weten. Ik ben ook bang dat je dan niet meer van mama houdt. Dat je je van me zal afkeren om wat ik hier doe. Maar ik moet wel, Angelito, want ze dreigen jou iets aan te doen als ik me verzet of als ik probeer te ontsnappen. Anders had ik dat natuurlijk allang gedaan. Maar jij bent het belangrijkste, onthoud dat goed, voor jou doe ik alles, echt alles.

6

Márek had er al jaren over gefantaseerd om zo'n mager mokkel eens te laten kennismaken met de echte Márek, het beest dat in hem verscholen zat en dat ongeduldig wachtte op het juiste moment om tevoorschijn te komen. De woede die zo'n wandelend skelet in hem opriep was immens, deed zijn hoofd tolleren en zijn oren suizen. Maar dat zijn eerste slachtoffer Ozella zou zijn, de enige persoon met wie hij een band had, had hij zelf ook niet gedacht.

De indirecte aanleiding was het auto-ongeluk waarin ze drie weken eerder verzeild waren geraakt. Sindsdien waren zijn agressieve verlangens flink toegenomen. Het eerste waar hij zich van bewust werd toen hij ontwaakte uit zijn twee dagen durende coma, waren beelden van opbollend vlees en bloed. Op de mededeling van de arts aan zijn bed dat zijn moeder was overleden aan haar verwondingen en dat Ozella, die die avond reed, ervandoor was, reageerde hij onverschillig. Toen hij weer alleen was, namen de fantasieën meteen weer de overhand en brachten hem bijna in extase.

7

Anouk was nog niet klaar met het doornemen van haar aantekeningen toen Joost thuiskwam van zijn drukke baan bij een reclamebureau in Haarlem. Daarom begroette ze hem met alleen een opgestoken hand en dwong ze zichzelf om eerst nog die laatste bladzijden aandachtig door te lezen. Toen pas bevrijdde ze haar naar achter gebonden haar van het elastiekje en de schuifspeldjes (*een vrouw met klasse draagt*

haar haar alleen los in bed, aldus haar moeder) en spoedde ze zich naar de keuken om hem alsnog te verwelkomen. Hij stond met zijn rug naar haar toe, nog in zijn Italiaanse pak met daaronder een hip overhemd, zwart met gekleurde patronen. Zijn donkerblonde krullende haar viel net over de boord van zijn colbert. Zo zag ze hem het liefst. Anouk sloeg haar armen om hem heen en legde haar neus in het kuiltje waar zijn hoofd overging in zijn nek. Ze snoof zijn geur op en liet haar wang strelend over zijn haar glijden. 'Ik heb je gemist.'

Joost draaide zich om en pakte haar gezicht in zijn handen. Zachtjes kuste hij haar gesloten ogen, haar neus, mond, kin en belandde uiteindelijk in haar hals. Hij liet zijn lippen over haar huid glijden en maakte daarbij draaiende bewegingen, waardoor de haartjes over haar hele lichaam rechtop gingen staan. Pas toen zijn mond zich weer naar boven had gewerkt en haar oorlel had bereikt, gebruikte hij zijn tong. Een kreetje van genot ontsnapte haar. Daarom bracht ze haar hand in een vuist naar haar mond en beet op haar wijsvinger. Terwijl Joosts handen afdaalden naar haar borsten en haar buik, liet ze met moeite de gedachte aan nog meer studeren varen, en gaf ze zich uiteindelijk over, zoals ze zich dat alleen soms bij seks toestond. De vrijpartij begon op de keukenvloer, werd voortgezet op de loungebank en eindigde in bed, waar ze na afloop in elkaars armen lagen. Anouk was intens gelukkig. Totdat Joost vertelde dat zijn ouders hen hadden uitgenodigd voor een etentje.

Márek kon zich het ongeluk amper herinneren. Hij had alleen een vaag beeld van Ozella die naast hem achter het stuur zat, daas van de heroïne en de alcohol. En van Urszula, hun moeder, die dronken op de achterbank zat. Waarom hadden ze eigenlijk met z'n drieën in Rico's BMW gezeten, zonder dat Rico er zelf bij was? Waar kwamen ze vandaan en waar waren ze op weg naartoe? Was Ozella hem meteen na de klap gesmeerd uit angst voor de politie? Of uit angst voor Rico? Die klereliker liet niets van haar heel als hij de staat van zijn wagen zag. De politie had Márek een foto van het wrak getoond, totaal loss, dat was duidelijk.

Een kleine vrachtwagen was met vijftig kilometer per uur op de BMW ingereden, omdat Ozella volgens ooggetuigen door rood licht was gereden, en had de auto links achter in elkaar gedrukt. Márek had geen riem om gehad en was dwars door de voorruit het voertuig uit geslingerd. Het glas had wondjes in zijn gezicht veroorzaakt en om de paar dagen zweerde er weer een stukje naar buiten. Zijn moeder was beklemd geraakt tussen het naar binnen gevouwen portier en de bestuurdersstoel. De klap van haar hoofd tegen het plafond van de auto had waarschijnlijk de zware hersenbloeding veroorzaakt waaraan ze was bezweken. Over Ozella was weinig bekend. Die scheen met bebloed gezicht de wagen uit gestrompeld te zijn, iedere hulp afgeweerd te hebben en in het duister verdwenen te zijn. Als Márek haar zag, hadden de agenten aan zijn ziekenhuisbed gezegd, moest hij haar zeggen zich op het bureau te melden. Maar dat was niet wat Márek deed, toen het zover was.

9

Weet je nog die vrouw die mij aansprak op de Plaza de Bolivar toen ik net de Catedral Primada uit kwam met jou in een draagdoek op mijn rug? Ze zei dat ze Rosa heette en dat ze goed nieuws voor me had. Waarom ze juist mij heeft gekozen uit de acht miljoen inwoners die Bogotá rijk is weet ik niet, misschien zag ik er net zo wanhopig uit als ik me voelde. Jij huilde toen ze in je wang kneep – jij, die tegen iedereen lachte – dat had me moeten waarschuwen, maar ik was te gretig om er acht op te slaan. In plaats van door te lopen en me te richten op het verkopen van mijn schijven ananas maakte ik mezelf wijs dat mijn gebeden waren verhoord, dat el Dios naar me had geluisterd toen ik in de Catedral een kaarsje brandde voor mijn zusje Soledad, die zo ziek was dat ze zonder medische hulp snel zou sterven, en toen ik daarbij een beter leven wenste voor ons, de achterblijvers.

10

Een week nadat hij uit zijn coma was ontwaakt, werd Márek uit het ziekenhuis ontslagen. Op een toename van gewelddadige fantasieën en een verhoogd libido na, en af en toe een zeurende hoofdpijn, leken er geen restverschijnselen te zijn. Van de arts moest hij het desondanks een poosje rustig aan doen.

Hij was nog niet thuis of de bel ging. Márek reageerde er niet op. Er werd nog eens gebeld en daarna stevig op de deur gebonsd. Hij sleepte zich van de bank en opende de voordeur. Het volgende moment werd hij gelanceerd en knalde hij tegen de tussendeur. Een keiharde stomp in zijn gezicht

volgde. Hij hoorde zijn neus breken en zag het licht uitgaan.

‘Waar is die teef?’ Hij herkende Rico’s stem, maar zag niets door zijn dichtgeknepen ogen. Het bloed stroomde uit zijn neus. Voor hij überhaupt over een antwoord kon nadenken, maakte een trap in zijn onderbuik dat hij naar voren klapte, waar een knie zijn gezicht alweer opwachtte. De beuk tegen zijn neus, die toch al ondraaglijk zeer deed, deed hem kermen en vloeken.

‘Waar is die tyfushoer?’ vroeg Rico weer.

‘Ik weet het niet.’

Rico’s mannen sleurden Márek aan zijn haren de woonkamer in en hielden zijn hoofd onder de kraan tot hij bijna stikte. Intussen inspecteerde Rico de woning.

‘Ze is niet thuis geweest sinds het ongeluk,’ rochelde Márek.

‘Ongeluk? Hoorde ik dat nou goed? Zei jij “ongeluk”?’ Rico drukte zijn peuk uit op Máreks natte wang. De sigaret doofde sissend, terwijl Márek het uitschreeuwde. ‘Zeg die kankerkoel dat ze er geweest is als ze niet dokt.’

De kleerkasten smeten hem tegen de aanrecht, rukten een lamp uit de muur en traptten een kastje in elkaar. Daarna vertrokken ze.

11

Anouk ging niet in op de uitnodiging voor het etentje, ze glimlachte alleen. Terwijl ze zich aankleedde, vertelde ze quasi-achteloos over haar dag boven de studieboeken die ze had weten vol te houden doordat ze van zichzelf elk half-

uur op Facebook mocht kijken. Ze had zich daar gemengd in een discussie over creativiteit en inspiratie. Was creativiteit een menselijke gave of was het iets goddelijks, wat los van het brein stond? Als voorbeeld haalde ze het schrijven van poëzie aan. Ontstond een gedicht uit inspiratie, dus in het hoofd van de dichter, of bestond het gedicht eigenlijk al, en zocht het alleen een schrijver wiens geest op de juiste golflengte afgesteld stond zodat hij het rijm kon 'ontvangen' en opschrijven? Joost, als schrijver van wervende reclameteksten, kende toch ook wel momenten van inspiratie, waarin woorden als het ware vanzelf opdoemden in zijn hoofd? Wat vond hij ervan? Maar Joost bleek alleen geïnteresseerd in haar acceptatie van de uitnodiging en in de reden waarom ze die niet wilde geven. En hoe Anouk ook ontkende en draaide, hij ging er maar over door, net zolang tot ze toegaf dat ze inderdaad niet mee wilde naar zijn ouders, en al helemaal niet naar een restaurant. Ze bleef echter stellig ontkennen dat ze een probleem had, zoals Joost suggereerde, en hield vol dat Joost degene was met het probleem omdat hij haar blijkbaar niet accepteerde zoals ze was. En, natuurlijk, nu dat inderdaad zo bleek te zijn, was dat ook haar probleem, want hoe moest het nu dan verder met hun relatie, als zij zichzelf niet kon zijn? Toen bond Joost in, zoals altijd als een ruzie tussen hen hierop uitliep, en ook al deed Anouk of ze het gelijk aan haar kant had, ze was daar erg opgelucht over.

Rosa nam ons mee naar een bankje en haalde koffie en een arepa voor me bij señor Alfonso's karretje. Omdat ze zo aardig was vertelde ik haar over Soledad die zo ziek was en dat we geen geld hadden om met haar naar het ziekenhuis te gaan. En toen, ik dacht eerst dat ze me in de maling nam, zei ze dat ze mij het geld voor de dokter wel kon lenen!

'Maar... Waarom wilt u dit voor mij doen? We kunnen u nooit terugbetalen,' stamelde ik. Rosa streelde mijn wang. Ze kon me helpen aan een goede baan bij een schoonmaakbedrijf in woonruimte in Europa, zei ze. En dan kon ik haar in termijnen terugbetalen, ook voor het vliegticket en de bemiddeling, over een periode van vijfjaar. Dan zou ik genoeg geld hebben om jou over te laten komen en misschien zelfs ook oma en Soledad. Mijn hart klopte tien keer zo snel als anders, zo voelde het tenminste, en ik nam Rosa's kaartje met bevende handen aan. Ik moest er maar over nadenken, zei ze, maar dat wilde ik helemaal niet. Ik moest zo snel mogelijk met mijn zusje naar het ziekenhuis, dus ik klampte me aan haar vast toen ze wilde opstaan en smeekte haar mij te helpen. En dat deed ze. Ze haalde drie miljoen peso's uit haar tasje en gaf ze mij. Ik had nog nooit zoveel geld bij elkaar gezien.

'Bel maar als je meer nodig hebt,' zei ze ook nog. Daarna bracht ze ons op haar scooter naar huis.